

Helsingissä 30/11 95.

Pikku lintuni!

Juuri herätessäni tänä aamuna sain
unta, että Gerda toi mulle kirjeen Pie-
tarista — ja tuskin olinkaan noussut ja
pukunut, niin Gerda kutsui minut luok-
seen ja ojensi minulle sinun kirjeesi,
jonka Miina erädyksestä oli hänelle vienyt.
„Pikku Maijasi on nyt sairas”, sen lue
ensimmäiseksi... ja vähän säpsähdin, mutta sit-
ten omista sanoistasi „olen jo parempi” kummisi-
kin rauhoittui. Kyllä kai se on ohimenevä,
että sille, armaani, olet aivan terve, kun
Cekharin tulee. Kovin kiitti olet, kun rasi-
dit itsesi kirjoittamalla mulle, ei seinkaan se
sulle pahaa tehnyt... Vai muistit minun syntä-
mäpäiväni? Kiitos siitä, seutahden olinkin sel-
lasi niin iloinen. Ja ajatuksissasi toivotit

Seitsemän kirjettä
sama paperi tavoin
käsikirja ja viikkokirja
miksi? kukaan!
Cekharin!

mulle onnea, siunausta ja pitkästä pitkästä
ikästä... ja uskotko varmaan, että elämäni
työ tuottaa siunausta? Sen toivon mieheksi
— ja onko muuta mahdollista niin kauvan
kuin sinä mua tuet ja autat? Usko, usko,
lemmittyäni, luota minuun, siitä minäkin
saan voimaa.

Voit, kuin se on kummallista, kuin ihmisi-
sellä on usko Jumalaan ja rauha Hänessä
— Tuommoinen sisäinen, sydämessä asuva
antautumus ja kanssakäynninen, joka on vai-
tetta ja saavutetta onnea, monen riidan ja
taistelun ja epäilyksen perästä. Silloin ih-
minen seisoo vahvana, vapaana, levollisena
kaikissa kohtelun käänteissä — silloin hän
on niin kiitollinen, niin kiitollinen onnes-
sa ja niin nöyrä, niin tyyni vastoinkäynnise-
sä. Aika on häneen, iankaikkisuus on
häneen: hän on Jumalaan ja Jumala on
häneen... Kyllä riittä jeshumista ja ker-
tomista oikein pitkältä, jos ensi kesänä
saamme olla yhdessä. Sinä, Marjani,
häiset minuun sisimpään sydämeeni.

Ole ensi kirjoita ennen tuloksema. Kylläkö Pelkon miin kaunuu jät-
taa olla sinun... Muuttu, ovi jumiäni, jos tutut kirjaimetäni, niin

Ole nainen, Maria, ja tää pian tässä, ja jos et jaksu, niin
si ja sinä saat tietää kaikki sen salaisuudet,
mitä se uskoo, mitä se toivoo, mitä se tahtoo,
ja viimeksi se on — kaikki, kaikki, jos tah-
dot!... Nythän jouluna, kun tapaamme,
ja meillä paljon, paljon puhuttavaa — kirjoitit
hän sinäkin minulle —, mutta mitä^{nr} avustan,
että, koska aika on lyhyt, puhelumme tulee
koskemaan enimmäin itsiamme. Sillä —
sillä se oli toisellaista nyt kuin syksyllä.
Nyt tunnemme toisiamme, nyt me rakas-
tamme; silloin oli vunen näköä, nyt olem-
me heränneet. Meillä sen tähden rakkaus-
temme onkin aivan niinkuin nytta; en-
hän ennen olekaan sinulle kertonut, että
sua rakastan, että sinä Ole sitä minulle
sanonut. Vaan nyt tunnen, että tulee
sitä sinulle kuiskamaan, ja avustan,
että sinäkin tahdot kertoa mulle, kuin-
ka paljon minusta pidät... jos kohta „sen
yhdessä asiaa” tiedämmekin...
Thme' se todella oli se, jonka kerroit
mulle. Toivonhan se Kalle veikko oli hyvä.
Mitähän se meinasikin muun kirjepöytäni?...

Eiköhän Sinun toivomuksesi käy toteen. Hytti
Varmaan meistä tulee hyvät ystävät, jos
Kaikki vähänkin voi oppia pitämään minusta.
Laa nähdä...

Oa sait Suakiin kutsua Puupajan emänniä
tä? Ystävälläni se on, Siken äiti, mutta
silloinhan Sinun pitäisi lahteman jois
omasta joulustanne! Varmaan ei hän sitä
hoksannut... Teilläähän on jouluratto ensi sunn-
untaina.

Netti Pitkanen taita tulla tänne. Sen
kuulin Hilda Auerilla, oli siellä eilen.
Ynto ja Ilta ovat reippaita kuin ennenkin.
Ilta istui koko juttua aikaa sylissäni
ja katsui mua "morsiamekseen"! Ouan
aattelas! Mieleni johtuu hauskojuttu: pik-
ku Ilhan oli tapana muutamia alkooja
setten laulella kummellia lauluja, mis-
tä lie oppinut. Yksi oli tähän suuntaan:
Pekalla on morsian, sen nimi on Maisu, se on
niin kaunis, niin kaunis ja usun Tieta o-
rissa. "Oa kuin se oli" lyttiä; vaan Pekka,
se antoi pienen suukkon Ilhalle...

Oh, mi, mit juttuja...
Kaunhan ayt se jaina tulla, kun Sinun
Kaunsi ohim... Eiköhän joulun tulo, Hytti kaunsi nuku, haluu ohan